

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (šesti senat)

z dne 7. marca 2024*

„Pritožba – Odškodninska tožba – Nepogodbena odgovornost Evropske unije – Domnevno nezakonito ravnanje Evropskega urada za boj proti goljufijam (OLAF) – Sporočilo urada OLAF za medije – Varstvo posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov v institucijah, organih, uradih in agencijah Unije – Uredba (EU) 2018/1725 – Člen 3, točka 1 – Pojma ‚osebni podatki‘ in ‚določljiv posameznik‘ – Preiskave, ki jih izvaja urad OLAF – Uredba (EU, Euratom) št. 883/2013 – Domneva nedolžnosti – Pravica do dobrega upravljanja“

V zadevi C-479/22 P,

zaradi pritožbe na podlagi člena 56 Statuta Sodišča Evropske unije, vložene 14. julija 2022,

OC, ki jo zastopa I. Ktenidis, dikigoros,

tožeča stranka,

druga stranka v postopku je

Evropska komisija, ki jo zastopajo T. Adamopoulos, J. Baquero Cruz, F. Blanc Simonetti in A. Bouchagiar, agenti,

tožena stranka v postopku na prvi stopnji,

SODIŠČE (šesti senat),

v sestavi T. von Danwitz (poročevalec), predsednik senata, P. G. Xuereb in A. Kumin, sodnika,

generalni pravobranilec: N. Emiliou,

sodni tajnik: A. Calot Escobar,

na podlagi pisnega postopka,

na podlagi sklepa, sprejetega po opredelitvi generalnega pravobranilca, da bo v zadevi razsojeno brez sklepnih predlogov,

izreka naslednjo

* Jezik postopka: grščina.

Sodbo

- 1 OC s pritožbo predlaga razveljavitev sodbe Splošnega sodišča Evropske unije z dne 4. maja 2022, OC/Komisija (T-384/20, v nadaljevanju: izpodbijana sodba, EU:T:2022:273), s katero je to zavrnilo njeno tožbo na podlagi člena 268 PDEU za povračilo škode, ki naj bi jo utrpela zaradi sporočila Evropskega urada za boj proti goljufijam (v nadaljevanju: urad OLAF) za javnost št. 13/2020 z dne 5. maja 2020, naslovljenega „Preiskava urada OLAF razkriva goljufije pri financiranju raziskav v Grčiji“ (*OLAF investigation uncovers research funding fraud in Greece*) (v nadaljevanju: izpodbijano sporočilo za javnost), ker naj bi ta urad nezakonito obdeloval njene osebne podatke in posredoval napačne informacije o njej.

I. Pravni okvir

A. Uredba (EU, Euratom) št. 883/2013

- 2 Člen 5 Uredbe (EU, Euratom) št. 883/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 11. septembra 2013 o preiskavah, ki jih izvaja Evropski urad za boj proti goljufijam (OLAF), ter razveljavitvi Uredbe (ES) št. 1073/1999 Evropskega parlamenta in Sveta in Uredbe Sveta (Euratom) št. 1074/199 (UL 2013, L 248, str. 1), naslovljen „Začetek preiskave“, v odstavku 1 določa:

„Generalni direktor lahko začne preiskavo, če obstaja dovolj utemeljen sum, ki lahko temelji tudi na informacijah tretje ali anonimne stranke, o storitvi dejanja goljufije ali korupcije ali katerih koli drugih nezakonitih dejanj, ki škodijo finančnim interesom [Evropske] [u]nije. Generalni direktor pri odločanju o morebitnem začetku preiskave upošteva prednostne naloge preiskovalne politike ter letni načrt upravljanja [urada OLAF], pripravljen v skladu s členom 17(5). Pri tem upošteva tudi potrebo po učinkoviti uporabi virov [urada OLAF] ter sorazmernosti uporabljenih sredstev. Kar zadeva notranje preiskave, se posebna pozornost nameni izbiri najprimernejše institucije, organa, urada ali agencije za izvajanje preiskav, zlasti z vidika narave dejstev, dejanskega ali možnega finančnega učinka primera, ter verjetnosti nadaljnjega ukrepanja po sodni poti.“

- 3 Člen 9 te uredbe, naslovljen „Procesna jamstva“, v odstavku 1 določa:

„[Urad OLAF] pri preiskovanju skuša pridobiti dokaze v korist preiskovanca in proti njemu. Preiskave se izvajajo objektivno in nepristransko ter v skladu z načelom domneve nedolžnosti in procesnimi jamstvi iz tega člena.“

- 4 Člen 10 navedene uredbe, naslovljen „Zaupnost in varstvo podatkov“, določa:

„1. Informacije, ki so v kakršni koli obliki posredovane ali pridobljene med zunanjimi preiskavami, se varujejo v skladu z ustreznimi določbami.

2. Informacije, ki so v kakršni koli obliki posredovane ali pridobljene med notranjimi preiskavami, se obravnavajo kot poslovna skrivnost in se varujejo v skladu s predpisi, ki se uporabljajo za institucije Unije.

[...]

5. Generalni direktor zagotovi, da je vsako obveščanje javnosti nevtravno in nepristransko, da se pri razkrivanju informacij spoštuje zaupnost preiskav ter da je slednje v skladu z načeli iz tega člena in člena 9(1).

[...]"

- 5 Člen 11 Uredbe št. 883/2013, naslovljen „Poročilo o opravljeni preiskavi in ukrepi, ki jih je treba sprejeti po zaključku preiskave“, v odstavku 1 določa:

„Ko [urad OLAF] zaključi preiskavo, se pod vodstvom generalnega direktorja pripravi poročilo. V njem so navedeni pravna podlaga za preiskavo, izvedene faze postopka, ugotovljena dejstva in njihova predhodna pravna opredelitev, ocena finančnih posledic ugotovljenih dejstev, spoštovanje procesnih jamstev v skladu s členom 9 in sklepne ugotovitve preiskave.

Poročilu se priložijo priporočila generalnega direktorja glede tega, ali bi bilo treba ukrepati ali ne. V teh priporočilih so po potrebi navedeni vsi disciplinski, upravni, finančni in/ali sodni ukrepi zadevnih institucij, organov, uradov in agencij ter pristojnih organov držav članic, zlasti pa ocena zneskov, ki jih je treba izterjati, in predhodna pravna opredelitev ugotovljenih dejstev.“

B. SUVP

- 6 Člen 2 Uredbe (EU) 2016/679 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 27. aprila 2016 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov in o prostem pretoku takih podatkov ter o razveljavitvi Direktive 95/46/ES (Splošna uredba o varstvu podatkov) (UL 2016, L 119, str. 1, v nadaljevanju SUVP) (v nadaljevanju: SUVP), naslovljen „Področje uporabe“, v odstavku 3 določa:

„Za obdelavo osebnih podatkov s strani institucij, organov, uradov in agencij Unije se uporablja Uredba (ES) št. 45/2001 [Evropskega parlamenta in Sveta z dne 18. decembra 2000 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov v institucijah in organih Skupnosti in o prostem pretoku takih podatkov (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 13, zvezek 30, str. 102)]. Uredba (ES) št. 45/2001 in drugi pravni akti Unije, ki se uporabljajo za tako obdelavo osebnih podatkov, se prilagodijo načelom in pravilom iz te uredbe v skladu s členom 98.“

- 7 Člen 4 te uredbe, naslovljen „Opredelitve pojmov“, določa:

„V tej uredbi:

(1) ‚osebni podatki‘ pomeni katero koli informacijo v zvezi z določenim ali določljivim posameznikom (v nadaljnjem besedilu: posameznik, na katerega se nanašajo osebni podatki); določljiv posameznik je tisti, ki ga je mogoče neposredno ali posredno določiti, zlasti z navedbo identifikatorja, kot je ime, identifikacijska številka, podatki o lokaciji, spletni identifikator, ali z navedbo enega ali več dejavnikov, ki so značilni za fizično, fiziološko, genetsko, duševno, gospodarsko, kulturno ali družbeno identiteto tega posameznika;

[...]"

- 8 Člen 98 SUVP, naslovljen „Pregled drugih pravnih aktov Unije o varstvu podatkov“, določa:

„[Evropska] [k]omisija po potrebi predloži zakonodajne predloge za spremembo drugih pravnih aktov Unije o varstvu osebnih podatkov, da se zagotovi enotno in skladno varstvo posameznikov pri

obdelavi. To zlasti zadeva pravila o varstvu posameznikov pri obdelavi s strani institucij, organov, uradov in agencij Unije ter pravila o prostem pretoku takšnih podatkov.“

C. Uredba (EU) 2018/1725

- 9 V uvodnih izjavah 4, 5 in 16 Uredbe (EU) 2018/1725 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 23. oktobra 2018 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov v institucijah, organih, uradih in agencijah Unije in o prostem pretoku takih podatkov ter o razveljavitvi Uredbe (ES) št. 45/2001 in Sklepa št. 1247/2002/ES (UL 2018, L 295, str. 39) je navedeno:

- „(4) [SUVP] določa prilagoditve Uredbe (ES) št. 45/2001, da se zagotovi trden in usklajen okvir varstva podatkov v Uniji in omogoči sočasna uporaba [s] [SUVP].
- (5) V interesu usklajenega pristopa k varstvu osebnih podatkov po vsej Uniji in prostega pretoka osebnih podatkov v Uniji je, da se pravila o varstvu podatkov za institucije, organe, urade in agencije Unije čim bolj uskladijo s pravili o varstvu podatkov, sprejetimi za javni sektor v državah članicah. Kadar določbe te uredbe sledijo istim konceptom kot določbe [SUVP], bi bilo treba v skladu s sodno prakso Sodišča Evropske unije (v nadaljnjem besedilu: Sodišče) navedena dva niza določb razlagati enotno, zlasti ker bi bilo treba strukturo te uredbe razumeti kot enakovredno strukturi [SUVP].

[...]

- (16) Načela varstva podatkov bi se morala uporabljati za vse informacije v zvezi z določenim ali določljivim posameznikom. Osebne podatke, ki so bili psevdonimizirani in ki jih je mogoče z uporabo dodatnih informacij pripisati posamezniku, bi bilo treba obravnavati kot informacije o določljivem posamezniku. Pri ugotavljanju, ali je posameznik določljiv, bi bilo treba upoštevati vsa sredstva – kot je na primer izločitev – za katera se razumno pričakuje, da jih bo upravljavec ali druga oseba uporabila za neposredno ali posredno identifikacijo posameznika. Da bi ugotovili, ali se za ta sredstva lahko razumno pričakuje, da bodo uporabljena za identifikacijo posameznika, bi bilo treba upoštevati vse objektivne dejavnike, kot so stroški identifikacije in čas, potreben zanjo, ter pri tem upoštevati razpoložljivo tehnologijo in tehnološki razvoj v času obdelave. Načel varstva podatkov zato ne bi smeli uporabljati za anonimizirane informacije, in sicer informacije, ki niso povezane z določenim ali določljivim posameznikom, ali osebne podatke, ki so bili anonimizirani na tak način, da posameznik, na katerega se nanašajo osebni podatki, ni ali ni več določljiv. Ta uredba torej ne zadeva obdelave takšnih anonimiziranih informacij, vključno z informacijami v statistične ali raziskovalne namene.“
- 10 Člen 2 Uredbe 2018/1725, naslovljen „Področje uporabe“, v odstavku 1 določa, da se ta uredba „uporablja za obdelavo osebnih podatkov v vseh institucijah in organih Unije“.

11 Člen 3 navedene uredbe, naslovljen „Opredelitev pojmov“, določa:

„V tej uredbi se uporabljajo naslednje opredelitve pojmov:

(1) ‚osebni podatki‘ pomeni katero koli informacijo v zvezi z določenim ali določljivim posameznikom [...]; določljiv posameznik je tisti, ki ga je mogoče neposredno ali posredno določiti, zlasti z navedbo identifikatorja, kot je ime, identifikacijska številka, podatki o lokaciji, spletni identifikator, ali z navedbo enega ali več dejavnikov, ki so značilni za fizično, fiziološko, genetsko, duševno, gospodarsko, kulturno ali družbeno identiteto tega posameznika;

[...]

(3) ‚obdelava‘ pomeni vsako dejanje ali niz dejanj, ki se izvaja v zvezi z osebnimi podatki ali nizi osebnih podatkov z avtomatiziranimi sredstvi ali brez njih, kot je [...] razkritje s posredovanjem, razširjanje ali drugačno omogočanje dostopa [...];

[...]“

12 Člena 4 in 5 Uredbe 2018/1725 določata načela v zvezi z obdelavo osebnih podatkov in pogoje za zakonitost obdelave. Člen 6 te uredbe določa elemente, ki jih mora upravljavec upoštevati pri ugotavljanju, ali je obdelava za drug namen, kot je namen, za katerega so bili podatki prvotno zbrani, združljiva z zadnjenavedenim namenom. Nazadnje, člen 15 navedene uredbe določa seznam informacij, ki se zagotovijo, kadar se osebni podatki pridobijo od posameznika, na katerega se nanašajo osebni podatki.

II. Dejansko stanje

13 Dejansko stanje, ki je navedeno v točkah od 1 do 8 izpodbijane sodbe, je mogoče za potrebe tega postopka povzeti, kot sledi.

14 Tožeča stranka, grška državljanka, je univerzitetna raziskovalka na področju nanotehnologije, shranjevanja energije in biomedicine.

15 Leta 2007 je Evropskemu raziskovalnemu svetu predložila predlog za raziskovalni projekt z naslovom „Študija prehoda z mikro na nano: temelji, simulacije ter teoretične in eksperimentalne uporabe (v nadaljevanju: projekt).“

16 Komisija Evropskih skupnosti in Aristoteleio Panepistimio Thessalonikis (Aristotelova univerza v Solunu, Grčija) (v nadaljevanju: Aristotelova univerza) sta 30. septembra 2008 podpisali sporazum o dodelitvi nepovratnih sredstev št. 211166 (v nadaljevanju: sporazum) v zvezi s projektom. Aristotelova univerza je bila imenovana za ustanovo gostiteljico projekta. 15. julija 2009 je začel veljati dodatek k temu sporazumu, v skladu s katerim je Komisijo kot sopogodbena te univerze nadomestila Izvajalska agencija Evropskega raziskovalnega sveta (ERCEA).

- 17 Sporazum je določal najvišji znesek nepovratnih sredstev v višini 1.128.400 EUR za izvedbo projekta, ki je bil dodeljen Aristotelovi univerzi kot glavni upravičenki, tožeči stranki kot glavni raziskovalki in neki drugi raziskovalni ustanovi v Grčiji, ki jo je 25. februarja 2012 nadomestila druga raziskovalna ustanova v Nemčiji. Projekt je bil izveden v laboratoriju navedene univerze, ki ga je vodil oče tožeče stranke.
- 18 Ker se je projekt zaključil 30. septembra 2013, je Aristotelova univerza pri ERCEI prijavila odhodke v skupnem znesku 1.116.189,21 EUR, vključno s stroški za osebje v višini 255.219,37 EUR in 15.020,54 EUR za potne stroške. Plačilo tega zneska je zahtevala na podlagi sporazuma.
- 19 ERCEA je po naknadni finančni reviziji ugotovila, da stroški za osebje v višini 245.525,43 EUR niso upravičeni, in se odločila, da bo od Aristotelove univerze zahtevala vračilo tega zneska, pri čemer je v ta namen izdala obvestilo o dolgovanem znesku. Aristotelova univerza je utemeljenost tega obvestila o dolgovanem znesku izpodbijala pred Splošnim sodiščem. Splošno sodišče je s sodbo z dne 17. januarja 2019, Aristoteleio Panepistimio Thessalonikis/ERCEA (T-348/16 OP, EU:T:2019:14), razsodilo, da terjatev, ki je navedena na obvestilu ERCEE o dolgovanem znesku in s katero se od te univerze zahteva povračilo zneska 245.525,43 EUR, ni utemeljena v višini 233.611,75 EUR, ki ustreza upravičenim stroškom. To sodbo je nato Sodišče v pritožbenem postopku potrdilo v sodbi z dne 14. januarja 2021, ERCEA/Aristoteleio Panepistimio Thessalonikis (C-280/19 P, EU:C:2021:23).
- 20 Ker je ERCEA o rezultatih svoje revizije obvestila tudi urad OLAF, se je generalni direktor urada OLAF 29. maja 2015 v skladu s členom 5 Uredbe št. 883/2013 odločil, da začne preiskavo v zvezi z morebitnimi nepravilnostmi ali goljufijami v okviru izvajanja projekta.
- 21 Urad OLAF je v končnem poročilu o preiskavi z dne 11. novembra 2019 navedel več ugotovitev. Na podlagi teh ugotovitev je na eni strani ERCEI priporočil, naj sprejme ustrezne ukrepe, da od Aristotelove univerze izterja zneske, za katere meni, da so bili neupravičeno plačani. Po drugi strani je to poročilo posredoval nacionalnim sodnim organom in jim priporočil, naj proti tožeči stranki, njenemu očetu in nekaterim članom osebja te univerze uvedejo postopke zaradi goljufije in ponarejanja.
- 22 Urad OLAF je 5. maja 2020 na svojem spletnem mestu objavil sporočilo za javnost. V tem sporočilu, ki se je nanašalo na preiskavo iz točk 20 in 21 te sodbe, je bilo navedeno:

„Zaščita proračuna Unije, predvidenega za raziskave, je bila za [urad OLAF] vedno posebnega pomena. Preiskovalci [urada OLAF] so odkrili kompleksno goljufijo, v katero je bila vpletena grška znanstvenica in njena mreža mednarodnih raziskovalcev.

Zadeva se nanaša na nepovratna sredstva v višini približno 1,1 milijona EUR, ki jih je [ERCEA] dodelila grški univerzi. Ta sredstva so bila namenjena financiranju raziskovalnega projekta, za katerega je odgovorna obetavna mlada znanstvenica, katere oče je delal na zadevni univerzi. Pri projektu je sodelovala mreža več kot 40 raziskovalcev z vsega sveta pod vodstvom grške znanstvenice.

Urad OLAF je začel sumiti, ko je odkril, kako so bili mednarodni raziskovalci domnevno plačani. Čeki so bili izdani na ime posameznih raziskovalcev, nato pa so bili položeni na bančne račune z več imetniki. Sum se je povečal, ko se je izkazalo, da je čeke na bančne račune polagala glavna znanstvenica.

Ekipa preiskovalcev urada OLAF se je zato odločila, da bo opravila pregled na kraju samem na zadevni univerzi. Kljub poskusom glavne raziskovalke, da preiskavo ovira, je urad OLAF ob pomoči grških nacionalnih organov pregona, ki so mu omogočili dostop do bančnih računov, in z lastnimi digitalnimi forenzičnimi preiskavami lahko rekonstruiral resnično zgodbo, ki se je skrivala za goljufijo.

Najdeni so bili konkretni dokazi, da je glavna znanstvenica odprla bančne račune, uporabljene za , plačilo' mednarodnim raziskovalcem, in se določila za soimetnico teh računov, da bi imela dostop do sredstev. Urad OLAF je glede na finančne sledi uspel dokazati, da je znanstvenica dvignila velike zneske v gotovini ali da so bili ti preneseni na njen osebni račun. Urad OLAF je stopil v stik z nekaterimi raziskovalci, ki naj bi sodelovali pri raziskovalnem projektu. Nobeden od njih ni vedel, da je bilo njegovo ime povezano s projektom, niti niso vedeli za bančne račune, odprte na njihova imena, ali za kakršno koli plačilo v njihovo korist.

[...]

Preiskava je bila končana novembra lani, s priporočili, naj ERCEA izterja približno 190.000 EUR (in sicer del nepovratnih sredstev v višini 1,1 milijona EUR, ki so bila domnevno izplačana mednarodnim raziskovalcem) in naj nacionalni organi proti vpletenim osebam uvedejo sodne postopke.“

III. Tožba pred Splošnim sodiščem in izpodbijana sodba

- 23 Tožeča stranka je 16. junija 2020 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila tožbo na podlagi člena 268 PDEU, s katero je predlagala, naj se Komisiji naloži povrnitev nepremoženjske škode, ki ji je domnevno nastala s spornim sporočilom za javnost.
- 24 Tožeča stranka je v utemeljitev tožbe trdila, da je urad OLAF z objavo spornega sporočila za javnost očitno kršil določbe Uredbe 2018/1725 o varstvu osebnih podatkov in načelo domneve nedolžnosti iz člena 48(1) Listine Evropske unije o temeljnih pravicah (v nadaljevanju: Listina) ter člen 9(1) Uredbe št. 883/2013, obveznost spoštovanja zaupnosti preiskav iz člena 10(5) zadnjenavedene uredbe, pravico do dobrega upravljanja iz člena 41 Listine in načelo sorazmernosti.
- 25 Splošno sodišče je z izpodbijano sodbo zavrnilo vse očitke, ki jih je tožeča stranka navedla zoper urad OLAF, in tožbo, ki jo je vložila, v celoti zavrnilo.

IV. Predlogi strank

- 26 Pritožnica s pritožbo Sodišču predlaga, naj:
  - izpodbijano sodbo razveljavi;
  - dokončno odloči o tožbi ter
  - Komisiji naloži plačilo stroškov pritožbenega postopka in postopka pred Splošnim sodiščem.

- 27 Komisija Sodišču predlaga, naj:
- pritožbo zavrne in
  - pritožnici naloži plačilo stroškov.

V. Pritožba

- 28 Pritožnica v utemeljitev pritožbe navaja tri pritožbene razloge, od katerih se prvi nanaša na napačno razlago pojma „določljiv posameznik“ v smislu člena 3, točka 1, Uredbe 2018/1725, drugi na napačno razlago člena 9(1) Uredbe št. 883/2013 in člena 48(1) Listine v povezavi s členom 6(2) Evropske konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin, podpisane 4. novembra 1950 v Rimu (v nadaljevanju: EKČP), ki se nanaša na obseg domneve nedolžnosti, tretji pa na izkrivljanje dokazov v zvezi s kršitvijo člena 41 Listine, ki se nanaša na pravico do dobrega upravljanja.

A. Prvi pritožbeni razlog

- 29 Pritožnica s prvim pritožbenim razlogom, ki je razdeljen na štiri dele, trdi, da je Splošno sodišče kršilo pravo Unije, ker je v točkah 91 in 92 izpodbijane sodbe ugotovilo, da ni dokazala, da je bilo s spornim sporočilom za javnost samim po sebi, pa tudi s sredstvi, za katera se razumno pričakuje, da jih bo bralec uporabil, pritožnico mogoče identificirati, tako da informacije iz tega sporočila ne spadajo pod pojem „osebni podatki“ v smislu člena 3, točka 1, Uredbe 2018/1725 in da se ta uredba ne uporablja.

1. Prvi in drugi del prvega pritožbenega razloga

a) Trditve strank

- 30 Pritožnica s prvim in drugim delom prvega pritožbenega razloga, ki ju je treba preučiti skupaj, Splošnemu sodišču očita, da je za razlago pojma „določljiv posameznik“ iz člena 3, točka 1, Uredbe 2018/1725 uporabilo napačna pravna merila.
- 31 V zvezi s prvim delom trdi, da je Splošno sodišče v točki 49 izpodbijane sodbe napačno uporabilo pravo, ker je presodilo, da bi morala njena identifikacija izhajati iz spornega sporočila za javnost in da ne more izhajati iz zunanjih ali dopolnilnih elementov, ki ne spadajo v okvir ravnanja, ki se očita uradu OLAF. V skladu s sodno prakso Sodišča naj bi bilo za pojem „posredna identifikacija“ značilno, da so potrebni dodatni elementi za identifikacijo, pri čemer so ti elementi morda na voljo osebi, ki ni upravljavec (glej v tem smislu sodbo z dne 19. oktobra 2016, Breyer, C-582/14, EU:C:2016:779, točki 39 in 41).
- 32 Splošno sodišče naj bi tako v točki 76 izpodbijane sodbe napačno ugotovilo, da je fizična oseba, na katero se informacija nanaša, „določljiva“ v smislu člena 3, točka 1, Uredbe 2018/1725 le, če lahko njeno identiteto ugotovi „povprečni bralec“, ki sam nima dodatnih elementov, na podlagi katerih bi lahko ugotovil identiteto osebe, na katero se informacije nanašajo. Nasprotno, ta določba naj bi se nanašala na vse osebe, ki niso upravljavec podatkov in ki razpolagajo s takimi informacijami. Zato naj bi Splošno sodišče v točkah 81, 82 in 87 izpodbijane sodbe napačno zavrnilo upoštevanje okoliščine, da jo je nemški novinar iz točke 77 izpodbijane sodbe opredelil kot osebo, na katero se

nanaša sporno sporočilo za medije. Splošno sodišče naj bi moralo razsoditi, da jo je bralec lahko identificiral z dodatnimi informacijami, kot se je to zgodilo v primeru tega nemškega novinarja, ter da so jo v vsakem primeru lahko na podlagi identifikatorjev iz tega sporočila za javnost identificirali člani njene družine in sodelavci, ki so poznali njeno poklicno pot in ki so vedeli, da je kot glavna raziskovalka sodelovala pri projektu.

- 33 Pritožnica z drugim delom prvega pritožbenega razloga trdi, da je Splošno sodišče v točkah 65, 67 in 68 izpodbijane sodbe napačno uporabilo pravo, ker je menilo, da le manjša ali nepomembna sredstva, s katerimi je mogoče enostavno in hitro dokazati identiteto osebe, na katero se podatki nanašajo, spadajo pod pojem „sredstva, za katera se razumno pričakuje, da se bodo uporabila“ za identifikacijo osebe, na katero se nanašajo osebni podatki. V uvodni izjavi 16 Uredbe 2018/1725 naj bi bilo namreč navedeno le, da je treba pri ugotavljanju, ali se za ta sredstva lahko razumno pričakuje, da bodo uporabljena za identifikacijo osebe, upoštevati stroške identifikacije in čas, potreben zanjo, pri čemer se ne zahteva, da so ti stroški ali čas minimalni ali zanemarljivi.
- 34 Komisija predlaga, naj se prvi in drugi del prvega tožbenega razloga zavrmeta.
- 35 V zvezi s prvim delom ta institucija trdi, da Uredba 2018/1725 ohranja „tveganje identifikacije“ kot merilo za opredelitev možnosti identifikacije in se sklicuje na potrebo po upoštevanju „vseh objektivnih dejavnikov“ za določitev tega tveganja. Tako naj zgolj hipotetična možnost razlikovanja osebe ne bi zadostovala za to, da bi jo bilo mogoče šteti za „določljivo“. Komisija sicer poudarja, da je pritožba omejena na pravna vprašanja, vendar ugotavlja, da je Splošno sodišče preučilo dejanske trditve pritožnice, da bi ugotovilo, ali jo je mogoče neposredno ali posredno identificirati, pri čemer je poudarilo, da mora pritožnica dokazati, da so izpolnjeni pogoji za nepogodbeno odgovornost Unije na podlagi člena 340 PDEU. Splošno sodišče pa naj bi v točki 73 izpodbijane sodbe ugotovilo, da pritožnica ni dokazala, da jo lahko bralec spornega sporočila za medije na podlagi sredstev, za katera se lahko razumno pričakuje, da se bodo uporabila, z gotovostjo identificira.
- 36 Poleg tega Komisija pojasnjuje, da je Splošno sodišče v točki 58 izpodbijane sodbe ugotovilo, da pritožnica ni dokazala obstoja nobenega konkretnega primera, v katerem bi bila identificirana zgolj z branjem spornega sporočila za javnost. Tako se tožeča stranka ne more veljavno sklicevati na dejstvo, da bi jo lahko identificirali njeni družinski člani ali sodelavci. Poleg tega, kot naj bi bilo razvidno iz točk 73 in od 78 do 81 izpodbijane sodbe, naj bi bilo pred Splošnim sodiščem ugotovljeno, da je bila edina oseba, ki je ugotovila in javnosti razkrila identiteto pritožnice, nemški novinar, ki pa je že poznal njeno poklicno pot in poklicno pot njenega očeta ter je imel veliko informacij. V fazi pritožbe pa naj ne bi bilo mogoče izpodbijati, da je navedeni novinar imel „zunanje subjektivno znanje“ o pritožnici.
- 37 Komisija v zvezi z drugim delom prvega pritožbenega razloga trdi, da iz točk od 65 do 68 izpodbijane sodbe ne izhaja, da v opredelitev „sredstev, za katera se lahko razumno pričakuje, da se bodo uporabila“, spadajo le „manjša ali nepomembna“ sredstva. Natančneje, trditve pritožnice naj bi temeljile na napačnem in ločenem razumevanju zadnjega stavka točke 65 izpodbijane sodbe, ki naj bi ga bilo treba brati skupaj s preostalo vsebino te točke 65 in s točkami od 61 do 68 te sodbe, v katerih je Splošno sodišče preučilo trditve pritožnice. Pravni preizkus, ki ga je uporabilo Splošno sodišče, naj bi se nanašal prav na vprašanje, ali je bilo pritožnico v spornem sporočilu za javnost mogoče identificirati s sredstvi, za katera se lahko razumno pričakuje, da se bodo uporabila.

b) Presoja Sodišča

38 Pritožnica s prvim in drugim delom prvega pritožbenega razloga Splošnemu sodišču v bistvu očita, da je večkrat napačno uporabilo pravo, ker je razsodilo, da informacije iz spornega sporočila za javnost ne spadajo pod pojem „osebni podatki“ v smislu člena 3, točka 1, Uredbe 2018/1725 in da se zato ta uredba zanjo ne uporablja.

1) Dopustnost prvega dela prvega tožbenega razloga

39 Komisija meni, da nekatere trditve, navedene v utemeljitev prvega dela prvega pritožbenega razloga, spadajo v okvir presoje dejanskega stanja, ki jo je opravilo Splošno sodišče, in zato niso predmet nadzora Sodišča v okviru te pritožbe.

40 V zvezi s tem je treba spomniti, da je pravna opredelitev dejstva ali akta, ki jo opravi Splošno sodišče, pravno vprašanje, ki ga je mogoče navesti v okviru pritožbe (sodba z dne 12. maja 2022, Klein/Komisija, C-430/20 P, EU:C:2022:377, točka 41 in navedena sodna praksa).

41 Iz besedila prvega dela prvega pritožbenega razloga in vseh trditev, navedenih v njegovo utemeljitev, pa izhaja, da pritožnica Splošnemu sodišču očita, da je napačno uporabilo pravo, ker se je pri razlagi izraza „določljiv posameznik“ oprlo na napačna pravna merila in na tej podlagi napačno pravno opredelilo informacije iz spornega sporočila za javnost, kot da ne spadajo pod pojem „osebni podatki“ iz člena 3, točka 1, Uredbe 2018/1725.

42 Iz tega je razvidno, da je prvi del prvega pritožbenega razloga dopusten.

2) Utemeljenost prvega in drugega dela prvega pritožbenega razloga

43 Najprej je treba poudariti, da je opredelitev pojma „osebni podatki“ iz člena 3, točka 1, Uredbe 2018/1725, v bistvu enaka opredelitvi iz člena 4, točka 1, SUVP. Poleg tega je zakonodajalec Unije, kot je razvidno iz uvodnih izjav 4 in 5 Uredbe 2018/1725 ter člena 2(3) in člena 98 SUVP, želel vzpostaviti ureditev varstva osebnih podatkov v institucijah, organih, uradih in agencijah Unije, ki je enakovredna ureditvi iz splošne uredbe o varstvu podatkov, da se zagotovi enotno in dosledno varstvo posameznikov pri obdelavi njihovih osebnih podatkov v Uniji. Zato je treba zagotoviti enako razlago člena 3, točka 1, Uredbe 2018/1725 in člena 4, točka 1, SUVP.

44 Člen 3, točka 1, Uredbe 2018/1725 določa, da osebni podatek pomeni „katero koli informacijo v zvezi z določenim ali določljivim posameznikom“.

45 Sodišče pa je razsodilo, da uporaba izraza „katera koli informacija“ v opredelitvi pojma „osebni podatek“ iz člena 4, točka 1, SUVP odraža cilj zakonodajalca Unije, da temu pojmu da širok pomen, ki potencialno zajema vse vrste informacij, tako objektivnih kot subjektivnih, v obliki mnenj ali presoj, če se te „nanašajo“ na zadevno osebo. Informacija se nanaša na določenega ali določljivega posameznika, kadar je zaradi svoje vsebine, namena ali učinka povezana z določljivo osebo (sodba z dne 4. maja 2023, Österreichische Datenschutzbehörde in CRIF, C-487/21, EU:C:2023:369, točki 23 in 24).

- 46 Kar zadeva „določljivost“ posameznika, člen 3, točka 1, Uredbe 2018/1725 določa, da je določljiv posameznik „tisti, ki ga je mogoče neposredno ali posredno določiti, zlasti z navedbo identifikatorja, kot je ime, identifikacijska številka, podatki o lokaciji, spletni identifikator, ali z navedbo enega ali več dejavnikov, ki so značilni za fizično, fiziološko, genetsko, duševno, gospodarsko, kulturno ali družbeno identiteto tega posameznika“.
- 47 To, da je zakonodajalec Unije uporabil izraz „posredno“, kaže na to, da za opredelitev osebnega podatka ni nujno, da zgolj ta informacija omogoči identifikacijo posameznika, na katerega se nanašajo osebni podatki (glej po analogiji sodbo z dne 19. oktobra 2016, Breyer, C-582/14, EU:C:2016:779, točka 41).
- 48 V uvodni izjavi 16 Uredbe 2018/1725 je v zvezi s tem pojasnjeno, da je treba pri ugotavljanju, ali je posameznik določljiv, upoštevati „vsa sredstva, za katera se razumno pričakuje“, da jih bo upravljavec ali „druga oseba“ uporabila za „neposredno ali posredno“ identifikacijo posameznika. Tako za to, da bi bilo mogoče neki podatek opredeliti kot „osebni podatek“, ni nujno, da z vsemi informacijami, ki omogočajo identifikacijo posameznika, na katerega se nanašajo osebni podatki, razpolaga ena sama oseba (glej po analogiji sodbo z dne 19. oktobra 2016, Breyer, C-582/14, EU:C:2016:779, točka 43).
- 49 Natančneje, okoliščina, da so za identifikacijo posameznika, na katerega se nanašajo osebni podatki, potrebne dodatne informacije, ne pomeni, da je zadevne podatke mogoče opredeliti kot osebne podatke (glej po analogiji sodbo z dne 19. oktobra 2016, Breyer, C-582/14, EU:C:2016:779, točka 44).
- 50 Vendar mora biti možnost združevanja zadevnih podatkov z dodatnimi informacijami sredstvo, za katero se razumno pričakuje, da se bo uporabilo za identifikacijo zadevnega posameznika. Da bi ugotovili, ali se za ta sredstva lahko razumno pričakuje, da bodo uporabljena za identifikacijo posameznika, bi bilo treba v skladu z uvodno izjavo 16 Uredbe št. 2018/1725 upoštevati vse objektivne dejavnike, kot so stroški identifikacije in čas, potreben zanjo, ter pri tem upoštevati razpoložljivo tehnologijo in tehnološki razvoj v času obdelave.
- 51 V zvezi s tem je Sodišče že razsodilo, da sredstva ni mogoče razumno uporabiti za identifikacijo zadevne osebe, če je identifikacija te osebe prepovedana z zakonom ali praktično neizvedljiva zaradi, na primer, pretiranega truda z vidika časa ter človeških in finančnih virov, tako da se tveganje identifikacije dejansko zdi nepomembno (glej po analogiji sodbo z dne 19. oktobra 2016, Breyer, C-582/14, EU:C:2016:779, točka 46).
- 52 V obravnavani zadevi je Splošno sodišče v okviru preučitve, katere namen je ugotoviti, ali sporno sporočilo za javnost vsebuje osebne podatke v smislu člena 3, točka 1, Uredbe 2018/1725, v točki 49 izpodbijane sodbe opozorilo, da je odgovornost Unije mogoče uveljavljati le z akti ali ravnanji, ki jih je mogoče pripisati instituciji ali organu Unije. Iz tega je v tej točki 49 sklevalo, da bi morala identifikacija pritožnice izhajati iz spornega sporočila za javnost in ne sme izhajati iz zunanjih elementov, ki ne spadajo v okvir ravnanja, ki se očita uradu OLAF, tako da se je osredotočilo na preverjanje informacij, ki jih vsebuje izključno to sporočilo za javnost in ki omogočajo, da bralci tega sporočila po potrebi identificirajo pritožnico.
- 53 Dalje, v zvezi z razkritjem identitete pritožnice s strani nemškega novinarja, ki je na družbenih omrežjih (Twitter) objavil članek o obtožbah urada OLAF iz spornega sporočila za medije, ki se je nanašalo nanjo, je Splošno sodišče v točkah 82 in 87 izpodbijane sodbe ugotovilo, da tega razkritja ni mogoče upoštevati, ker ta novinar pritožnice ni mogel identificirati zgolj na podlagi

identifikatorjev iz spornega sporočila za javnost in je moral uporabiti identifikatorje, ki so bili zunaj sporočila za javnost in so ga dopolnjevali. Splošno sodišče je, da je prišlo do te ugotovitve, v točkah 76 in 81 izpodbijane sodbe zlasti upoštevalo, da navedeni novinar ni povprečni bralec, ampak poklicni preiskovalni novinar, specializiran za področje znanosti, ki ima zunanje subjektivno poznavanje pritožnice.

- 54 Vendar vprašanja, ali so informacije iz sporočila za javnost, ki ga je izdala institucija ali organ Unije, zajete s pojmom „osebni podatki“ v smislu člena 3, točka 1, Uredbe 2018/1725, ni mogoče zamenjati z vprašanjem v zvezi s pogoji, potrebnimi za uveljavljanje nepogodbene odgovornosti Unije. To prvo vprašanje je treba presojati izključno glede na pogoje iz te določbe in zato – v nasprotju s tem, kar je Splošno sodišče ugotovilo v točki 49 izpodbijane sodbe – ne more biti odvisno od preudarkov v zvezi s pripisljivostjo akta Uniji.
- 55 V zvezi z zadnjenavedenim je, kot je razvidno iz preudarkov v točkah od 48 do 51 te sodbe, za „posredno identifikacijo“ osebe značilno, da je treba za identifikacijo zadevne osebe dodatne informacije združiti z zadevnimi podatki. Iz navedenih preudarkov je razvidno tudi, da dejstvo, da je za te dodatne informacije odgovorna druga oseba ali vir, ki ni oseba ali vir upravljavca zadevnih podatkov, v nasprotju s tem, kar je presodilo Splošno sodišče v točkah 49 in 87 izpodbijane sodbe, nikakor ne izključuje možnosti, da je oseba določljiva.
- 56 Poleg tega Uredba 2018/1725 ne določa nobenega pogoja v zvezi z osebami, ki lahko identificirajo osebo, s katero je informacija povezana, saj se uvodna izjava 16 te uredbe ne nanaša le na upravljavca, ampak tudi na „drugo osebo“.
- 57 Sporočilo za javnost, ki ga izda preiskovalni organ z namenom obveščanja javnosti o izidu preiskave, je po svoji naravi namenjeno zlasti novinarjem, tako da teh ni mogoče razlikovati od „povprečnega bralca“, na katerega se sklicuje točka 76 izpodbijane sodbe.
- 58 Vendar okoliščina, da je preiskovalni novinar – kot v obravnavani zadevi – razširil identiteto osebe, na katero se nanaša sporočilo za javnost, sama po sebi ne omogoča ugotovitve, da je treba informacije iz tega sporočila nujno opredeliti kot osebne podatke v smislu člena 3, točka 1, Uredbe 2018/1725 in odpraviti obveznost preverjanja, ali je zadevno osebo mogoče identificirati.
- 59 Glede vprašanja, ali je Splošno sodišče napačno uporabilo pravo pri pravni opredelitvi dejstev v zvezi z možnostjo identifikacije pritožnice, sporno sporočilo za javnost, kot je Splošno sodišče v bistvu navedlo v točkah od 53 do 55 izpodbijane sodbe, vsebuje nekatere informacije, ki se nanašajo na pritožnico in na podlagi katerih jo je mogoče prepoznati, in sicer njen spol, državljanstvo in poklic, navedbo, da je šlo za mlado osebo in da je bila ta odgovorna za zadevni financirani raziskovalni projekt, pa tudi navedbo zneska nepovratnih sredstev, organa, ki jih je podelil, in sicer ERCEA, narave subjekta, ki je projekt gostil, in države, v kateri je ta subjekt, to je univerza v Grčiji, omembo očeta zadevne osebe in dejstva, da je ta opravljal svoj poklic v istem subjektu, ter navedbo približnega števila raziskovalcev, ki so pod vodstvom zadevne osebe sodelovali pri navedenem projektu.
- 60 V nasprotju z ugotovitvijo Splošnega sodišča v točki 68 izpodbijane sodbe pa informacije o spolu osebe, na katero se nanaša sporočilo za javnost, o njenem državljanstvu, o dejavnosti njenega očeta, o znesku nepovratnih sredstev za znanstveni projekt in o geografski lokaciji subjekta, ki ta znanstveni projekt gosti, če se obravnavajo skupaj, vsebujejo informacije, ki omogočajo identifikacijo osebe, na katero se nanaša to sporočilo za javnost, zlasti s strani oseb, ki delajo na istem znanstvenem področju in poznajo poklicno pot navedene osebe.

- 61 V tem okviru sodna praksa Sodišča, navedena v točki 51 te sodbe, ne omogoča, da bi se tveganje identifikacije zadevne osebe opredelilo kot nepomembno. V zvezi s tem za osebe, ki delajo na istem znanstvenem področju, informacije, kot so navedene v prejšnji točki te sodbe, če se obravnavajo skupaj, omogočajo identifikacijo zadevne osebe, ne da bil za to identifikacijo potreben pretiran trud z vidika časa ter človeških in finančnih virov. Poleg tega v nasprotju s tem, kar je trdila Komisija, tožeči stranki ni bilo treba predložiti dokaza, da jo je ena od teh oseb dejansko identificirala, ker tak pogoj v členu 3, točka 1, Uredbe 2018/1725 ni določen, saj se s tem členom zahteva le, da mora biti oseba „določljiva“.
- 62 Poleg tega, kot je razvidno iz točke 66 izpodbijane sodbe, je opis – na spletni strani ERCEE – približno 70 projektov, ki jih je financirala ta agencija in katerih ustanove gostiteljice so bile v Grčiji, vseboval več ključnih elementov, ki so uporabniku spleta omogočili, da najde zelene informacije, kot so ime osebe, odgovorne za projekt, ime institucije gostiteljice ali znesek financiranja.
- 63 Sporočilo za javnost, ki se nanaša na domnevno nezakonita ravnanja, kot so goljufije ali korupcija, pa lahko vzbudi zanimanje javnosti in bralce tega sporočila, zlasti novinarje, privede do tega, da opravijo raziskave o osebi, na katero se to sporočilo nanaša. V takih okoliščinah prizadevanje za iskanje na spletnem mestu, kot je spletno mesto ERCEE, s pregledovanjem opisov približno 70 financiranih projektov, ki so navedeni na tem spletnem mestu, v povezavi z drugimi spletnimi raziskavami, ki verjetno omogočajo pridobitev imena in drugih identifikatorjev osebe, na katero se nanaša sporno sporočilo za medije, nikakor ne bi bilo pretirano, tako da tveganja, da bi novinarji ali druge osebe, ki ne poznajo poklicne poti tožeče stranke, to identificirali, ni mogoče opredeliti kot nepomembnega v smislu sodne prakse, navedene v točki 51 te sodbe.
- 64 Iz zgornjih ugotovitev izhaja, da je Splošno sodišče v točkah 49 in 87 izpodbijane sodbe s tem, da je menilo, da identifikacija pritožnice ne more izhajati iz zunanjih ali dopolnilnih elementov, ki ne spadajo v okvir ravnanja, ki se očita uradu OLAF, napačno uporabilo pravo. Poleg tega je Splošno sodišče napačno uporabilo pravo pri pravni opredelitvi dejstev, ki so mu bila predložena, ker je v točki 68 te sodbe presodilo, da identifikatorji iz spornega sporočila za javnost ne omogočajo razumne identifikacije pritožnice niti na podlagi preprostega objektivnega branja sporočila za javnost niti s sredstvi, „za katera se lahko razumno pričakuje, da se bodo uporabila“ s strani enega od bralcev.
- 65 Zato je Splošno sodišče v točkah 91 in 92 izpodbijane sodbe prav tako napačno presodilo, da informacije iz spornega sporočila za javnost niso zajete s pojmom „osebni podatki“ iz člena 3, točka 1, Uredbe 2018/1725 in da se ta uredba v obravnavani zadevi ne uporablja.
- 66 V teh okoliščinah je treba prvemu in drugemu delu prvega pritožbenega razloga ugoditi.

2. Tretji in četrti del prvega pritožbenega razloga

- 67 Glede na to, kar je bilo razsojeno v točki 65 te sodbe, ni treba preučiti tretjega in četrtega dela prvega pritožbenega razloga, saj se ta prav tako nanašata na utemeljenost ugotovitev iz točk 91 in 92 izpodbijane sodbe.

B. Drugi pritožbeni razlog

1. Trditve strank

- 68 Pritožnica z drugim pritožbenim razlogom izpodbija ugotovitev Splošnega sodišča iz točke 106 izpodbijane sodbe, da se ne more sklicevati na kršitev načela domneve nedolžnosti iz člena 9(1) Uredbe št. 883/2013, določenega v členu 48(1) Listine v povezavi s členom 6(2) EKČP, ker v spornem sporočilu za javnost njena identiteta ni bila določena ali določljiva. Meni, da je Splošno sodišče vsekakor napačno uporabilo pravo, ker je v okviru preučitve obstoja morebitne kršitve tega načela uporabilo merila iz člena 3, točka 1, Uredbe 2018/1725. Zadostovalo naj bi namreč, da je osebo mogoče identificirati s katerim koli sredstvom, ne glede na čas in stroške, ki so za to potrebni.
- 69 Komisija predlaga, naj se drugi tožbeni razlog zavrne zlasti zato, ker kršitev domneve nedolžnosti predpostavlja, da je oseba, ki se sklicuje na tako kršitev, določena ali določljiva oseba, kar pa naj v obravnavanem primeru ne bi držalo.

2. Presoja Sodišča

- 70 Glede na ugotovitev iz točke 65 te sodbe je Splošno sodišče s tem, da je v točki 106 izpodbijane sodbe razsodilo, da pritožnica v spornem sporočilu za javnost ni bila določena ali določljiva in da zato ni mogla dokazati kršitve domneve nedolžnosti, ki zanjo velja, napačno uporabilo pravo.
- 71 Zato je treba, ne da bi bilo treba preučiti druge trditve, navedene v okviru drugega pritožbenega razloga, temu pritožbenemu razlogu ugoditi.

C. Tretji pritožbeni razlog

1. Trditve strank

- 72 Pritožnica s tretjim pritožbenim razlogom trdi, da je Splošno sodišče v točkah 157 in 169 izpodbijane sodbe očitno izkrivilo dokaz v zvezi s kršitvijo pravice do dobrega upravljanja, določene v členu 41 Listine.
- 73 Prvič, pritožnica opozarja, da v nasprotju z ugotovitvijo Splošnega sodišča v točki 157 izpodbijane sodbe iz samega branja končnega poročila urada OLAF izhaja, da so vsi raziskovalci – in ne le nekateri od njih – izjavili, da so sodelovali pri projektu. V točki 2.3.3.2 tega poročila naj bi bilo namreč izrecno navedeno, da „je deset raziskovalcev, ki so odgovorili na vprašalnike urada OLAF, potrdilo, da so sodelovali pri projektu MINATRAN“. Prav tako naj bi bilo iz te točke 2.3.3.2, v skladu s katero „[v]sekakor nekateri raziskovalci niso potrdili niti odhodkov, ki jih je prijavila [Aristotelova univerza] v njihovem imenu, niti tega, da imajo grški bančni račun“, in iz povzetka odgovorov raziskovalcev iz navedenega poročila razvidno, da je večina raziskovalcev dejansko vedela, da so bili bančni računi odprti na njihovo ime in da so bila v njihovo korist izvršena plačila. Čeprav naj bi bilo torej iz vseh odgovorov raziskovalcev razvidno, da so vsi vedeli, da so bila njihova imena povezana s projektom, naj bi bilo v spornem sporočilu za javnost napačno navedeno, da s tem ni bil seznanjen noben raziskovalec. Poleg tega naj bi presoja Splošnega sodišča, v skladu s katero se je v tem sporočilu uporaba izraza „nihče“ nanašala na „nekateri“ raziskovalce, pomenila njegovo izkrivljanje.

- 74 Drugič, kar zadeva točko 169 izpodbijane sodbe, pritožnica navaja, da je iz točke 2.3.3.1 končnega poročila urada OLAF razvidno, da ji je bil kot poskus oviranja preiskave očitno le poskus pošiljanja enega elektronskega sporočila enemu raziskovalcu. Tudi ob predpostavki, da se pošiljanje zgolj tega sporočila, v katerem je navedenega raziskovalca zgolj opozorila, da mu ni treba odgovoriti na vprašalnik urada OLAF, lahko opredeli kot poskus oviranja preiskave, bi ugotovitev iz točke 169 izpodbijane sodbe, da je „večkrat stopila v stik z nekaterimi raziskovalci“, pomenila očitno izkrivljanje dejstev.
- 75 Po mnenju Komisije je Splošno sodišče v točki 157 izpodbijane sodbe pravilno razsodilo, da urad OLAF v spornem sporočilu za javnost ni razkril netočnih informacij, ki bi izkrivljale ugotovitve iz končnega poročila. Vsekakor bi lahko le dovolj resna kršitev načela skrbnega ravnanja utemeljila nastanek nepogodbene odgovornosti Unije.
- 76 Poleg tega bi bilo treba zavrniti tudi trditve pritožnice zoper točko 169 izpodbijane sodbe. Pritožnica naj bi se namreč v podporo zatrjevanemu izkrivljanju sklicevala na nekatere posebne elemente končnega poročila urada OLAF, ne da bi upoštevala dejstvo, da je iz drugih elementov tega poročila razvidno, da je stopila v stik tudi z enim od raziskovalcev, da bi ga obvestila, da mu ni treba odgovoriti uradu OLAF, in z drugim raziskovalcem, da bi ta popravil svoje prvotne odgovore. Poleg tega naj bi urad OLAF menil, da to, da so nekateri raziskovalci v istem obdobju prostovoljno umaknili ali spremenili odgovore, ki so jih prvotno dali, kaže na to, da so ti raziskovalci prejeli elektronska sporočila s podobno vsebino.

2. Presoja Sodišča

- 77 Splošno sodišče je v točki 157 izpodbijane sodbe med drugim razsodilo, da je iz spisa razvidno, da urad OLAF z navedbo „[n]ihče od teh raziskovalcev ni vedel“ v petem odstavku spornega sporočila za medije za označitev „nekaterih raziskovalcev“ ni razkril napačnih informacij, ki bi izkrivile ugotovitve iz njegovega končnega poročila. V točki 169 te sodbe je glede navedbe domnevnih „poskusov“ oviranja preiskave s strani pritožnice v četrtem odstavku tega sporočila menilo, da je urad OLAF, kot je bilo razvidno iz končnega poročila urada OLAF, med preiskavo ugotovil, da je pritožnica večkrat stopila v stik z nekaterimi raziskovalci, in da je ta dejanja štel za oviranje svoje preiskave.
- 78 Opozoriti je treba, da mora biti v skladu z ustaljeno sodno prakso izkrivljanje očitno razvidno iz dokumentov v spisu, ne da bi bilo treba dejstva in dokaze na novo presojati (sodba z dne 25. julija 2018, *Orange Polska/Commission*, C-123/16 P, EU:C:2018:590, točka 75 in navedena sodna praksa). Izkrivljanje je podano, če se presoja obstoječih dokazov, ne da bi bili uporabljeni novi, ne zdi pravilna (sodba z dne 17. junija 2010, *Lafarge/Commission*, C-413/08 P, EU:C:2010:346, točka 17 in navedena sodna praksa).
- 79 Poleg tega, čeprav izkrivljanje dokazov lahko pomeni razlago dokumenta, ki je v nasprotju z njegovo vsebino, mora biti to izkrivljanje očitno razvidno iz spisa, predloženega Sodišču, in mora zanj veljati, da je Splošno sodišče očitno prekoračilo meje razumne presoje teh dokazov. V zvezi s tem ni dovolj dokazati, da bi se dokument lahko razlagal drugače, kot ga je razlagalo Splošno sodišče (sodba z dne 16. februarja 2023, *Komisija/Italija in Španija*, C-635/20 P, EU:C:2023:98, točka 127 in navedena sodna praksa).
- 80 Glede na to sodno prakso bi bilo mogoče dejanske ugotovitve Splošnega sodišča iz točk 157 in 169 izpodbijane sodbe izpodbijati le, če bi bilo dokazano, da je iz dokazil, ki so bila predložena Splošnemu sodišču, očitno razvidno, da te ugotovitve niso pravilne.

- 81 Na prvem mestu, pritožnica v zvezi s točko 157 izpodbijane sodbe Splošnemu sodišču očita, da je izkrivilo sporno sporočilo za javnost in ugotovitve iz končnega poročila urada OLAF.
- 82 V zvezi s tem je treba spomniti, da je urad OLAF v tretjem stavku petega odstavka spornega sporočila za javnost navedel, da „je stopil v stik z nekaterimi raziskovalci, ki naj bi sodelovali pri raziskovalnem projektu“. Ugotovitev iz naslednjega stavka, da „[n]obeden od njih ni vedel, da je bilo njegovo ime povezano s projektom, niti niso vedeli za bančne račune, odprte na njihova imena, ali za kakršno koli plačilo v njihovo korist“, je torej treba razumeti tako, da se uporablja za vse raziskovalce, s katerimi je urad OLAF stopil v stik.
- 83 Zato je Splošno sodišče, prvič, s tem, da je v navedeni točki 157 zadnji stavek spornega sporočila za javnost razlagalo tako, da je urad OLAF želel ugotoviti, da nekateri raziskovalci, s katerimi je stopil v stik, niso vedeli, da so njihova imena povezana s projektom, niti niso bili seznanjeni z bančnimi računi, odprtimi na njihova imena, ali s kakršnim koli plačilom v njihovo korist, medtem ko je sporno sporočilo za javnost mogoče razumeti le tako, da se nanaša na vse raziskovalce, s katerimi je urad OLAF stopil v stik, izkrivilo vsebino tega sporočila.
- 84 Drugič, v zvezi z zatrjevanim izkrivljanjem ugotovitev iz končnega poročila urada OLAF je treba poudariti, da iz ugotovitev, navedenih v točki 2.3.3.2 tega poročila, izhaja, da je deset raziskovalcev, ki so domnevno sodelovali pri raziskovalnem projektu, odgovorilo na vprašalnik urada OLAF in „potrdilo, da so sodelovali pri projektu MINATRAN“. Iz navedenega poročila je razvidno tudi, da „[v]sekakor nekateri raziskovalci niso potrdili niti odhodkov, ki jih je prijavila [Aristotelova univerza] v njihovem imenu, niti tega, da imajo grški bančni račun“. V teh okoliščinah je očitno, da v nasprotju s tem, kar izhaja iz sporočila za javnost, niso vsi raziskovalci, s katerimi je urad OLAF stopil v stik, vedeli, da so njihova imena povezana z raziskovalnim projektom, niti niso vedeli za bančne račune, ki so bili odprti na njihova imena, ali za plačilo v njihovo korist. Splošno sodišče je torej izkrivilo ugotovitve iz navedenega končnega poročila s tem, da je v točki 157 izpodbijane sodbe presodilo, da urad OLAF v petem odstavku spornega sporočila za javnost ni razkril napačnih informacij.
- 85 Na drugem mestu, v zvezi s točko 169 izpodbijane sodbe je iz besedila točke 2.3.3.1 končnega poročila urada OLAF, na katero se sklicuje pritožnica, razvidno, da ji je bilo kot poskus oviranja preiskave očitano, da je elektronsko sporočilo poslala enemu samemu raziskovalcu, medtem ko se sporno sporočilo za medije abstraktno nanaša na več poskusov oviranja. Vendar ni očitno, da bi urad OLAF nameraval v tej točki končnega poročila izčrpno zajeti poskuse oviranja, ki se očitajo tožeči stranki.
- 86 Tako ni očitno, da je Splošno sodišče izkrivilo končno poročilo urada OLAF s tem, da je v točki 169 izpodbijane sodbe presodilo, da je urad OLAF, kot je razvidno iz tega poročila, med preiskavo ugotovil, da je pritožnica večkrat stopila v stik z nekaterimi raziskovalci, in da je ta dejanja štel za oviranje svoje preiskave.
- 87 Iz tega sledi, da je treba tretjemu pritožbenemu razlogu ugoditi le v delu, v katerem je Splošno sodišče zavrnilo tožbeni razlog, ki je temeljil na kršitvi pravice do dobrega upravljanja v zvezi s petim odstavkom spornega sporočila za javnost.

- 88 Ker je bilo prvemu in drugemu pritožbenemu razlogu ter delu tretjega pritožbenega razloga ugodeno, je treba izpodbijano sodbo razveljaviti v delu, v katerem je Splošno sodišče z njo zavrnilo predloge iz tožbe, naj se Komisiji naloži povrnitev škode, ki je nastala, ker je urad OLAF kršil obveznosti, ki jih ima na podlagi Uredbe 2018/1725, načelo domneve nedolžnosti in pravico do dobrega upravljanja.
- 89 V preostalem delu se pritožba zavrne.

VI. Tožba pred Splošnim sodiščem

- 90 V skladu s členom 61, prvi odstavek, drugi stavek, Statuta Sodišča Evropske unije lahko Sodišče v primeru razveljavitve odločitve Splošnega sodišča samo dokončno odloči o zadevi, če stanje postopka to dovoljuje.
- 91 V tem primeru ni tako.
- 92 Splošno sodišče namreč ni preverilo, ali je urad OLAF z objavo spornega sporočila za javnost kršil domnevo nedolžnosti iz člena 9(1) Uredbe št. 883/2013 in člena 48(1) Listine v povezavi s členom 6(2) EKČP, niti tega, ali so v primeru take kršitve izpolnjeni pogoji za uveljavljanje nepogodbene odgovornosti Unije na podlagi člena 340 PDEU.
- 93 V teh okoliščinah stanje postopka ne dovoljuje dokončne odločitve o sporu.

VII. Stroški

- 94 Ker je treba zadevo vrniti v razsojanje Splošnemu sodišču, se odločitev o stroških pritožbenega postopka pridrži.

Iz teh razlogov je Sodišče (šesti senat) razsodilo:

- 1. Sodba Splošnega sodišča Evropske unije z dne 4. maja 2022, OC/Komisija (T-384/20, EU:T:2022:273), se razveljavi v delu, v katerem je Splošno sodišče z njo zavrnilo predloge iz tožbe, naj se Evropski komisiji naloži povrnitev škode, ki je nastala, ker je Evropski urad za boj proti goljufijam (OLAF) kršil obveznosti, ki jih ima na podlagi Uredbe (EU) 2018/1725 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 23. oktobra 2018 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov v institucijah, organih, uradih in agencijah Unije in o prostem pretoku takih podatkov ter o razveljavitvi Uredbe (ES) št. 45/2001 in Sklepa št. 1247/2002/ES, načelo domneve nedolžnosti in pravico do dobrega upravljanja.**
- 2. V preostalem se pritožba zavrne.**
- 3. Zadeva T-384/20 se vrne v razsojanje Splošnemu sodišču Evropske unije.**
- 4. Odločitev o stroških se pridrži.**

Podpisi